

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 56/07-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2007 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Lajosa Mészároša prerokoval prijatú sťažnosť M. S., J., zastúpenej advokátom JUDr. R. C., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN – 6 C 116/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN – 6 C 116/99 p o r u š e n é b o l o .

2. M. S. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktorú je Okresný súd Trnava povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. M. S. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 444 Sk (slovom deväťtisícštyristoštyridsaťštyri slovenských korún), ktorú je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. R. C., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 24. mája 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN – 6 C 116/99, predtým bolo konanie vedené Okresným súdom Piešťany pod sp. zn. 6 C 116/99 (ďalej v oboch prípadoch aj „okresný súd“).

Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľka v nasledovne opísanom skutkovom stave.

Sťažovateľka 14. mája 1999 podala okresnému súdu návrh na začatie konania vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k bližšie označeným

nehnutelnostiam. Predmetné súdne konanie sa vedie pod sp. zn. PN - 6 C 116/1999 a od podania žaloby boli nariadené tri termíny pojednávania. Prvé sa uskutočnilo 12. marca 2000 a bolo odročené za účelom vypracovania znaleckého posudku, ďalšie bolo určené na 15. november 2006, na ktoré sa obaja účastníci nedostavili. Sťažovateľka sa okresnému súdu ospravedlnila z rodinných dôvodov.

Urýchlenie konania sťažovateľka uplatnila sťažnosťou u predsedníčky okresného súdu 29. septembra 2006, ktorá v odpovedi z 27. októbra 2006 uznala sťažnosť za čiastočne dôvodnú.

V rámci exekúcie nadobudla sťažovateľka príklepom na dražbe 13. decembra 2006 spoluvlastnícky podiel odporcu k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu vedeného okresným súdom.

Podľa názoru sťažovateľky ide o vec bežnú a skutkovo a právne nekomplikovanú. Nečinnosťou okresného súdu vznikli zbytočné preťahy v konaní, a po viac ako siedmich rokoch súdneho konania nemá k dispozícii ani len prvostupňový neprávoplatný rozsudok.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. PN – 6 C 116/99. Zároveň sťažovateľka žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

Svoju žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila takto: *„Stav právnej neistoty (...) viac ako 7 rokov. Pritom stav, kedy súd vo veci nekonal vôbec, trval od apríla 2001 do októbra 2006, t. j. viac ako 5 rokov. Vzhľadom na to by bolo nespravodlivé a v rozpore s dobrými mravmi, aby bolo po takom dlhom období porušovania mojich základných ústavných práv iba skonštatované ich porušenie a prikázané súdu konať vo veci; preto žiadam súčasne i priznanie finančného zadosťučinenia. Poukazujem tiež*

na fakt, že ak by súd rozhodol o mojom návrhu v primeranej lehote, vôbec nemusela nastať situácia, keď sa v exekúcii speňažuje spoluvlastnícky podiel v nehnuteľnostiach, ktoré sú predmetom súdneho konania. Ak by sa zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva uskutočnilo napr. v r. 2001, mohla som spoluvlastnícky podiel nadobudnúť za cenu 102 170,- Sk (hodnota podľa znaleckého posudku v zmysle dražobnej vyhlášky), zatiaľ čo v súčasnosti som v dražbe exekútorovi vyplatila sumu 230 000,- Sk, t. j. o viac ako 100 000,- Sk vyššiu sumu. Som si vedomá, že túto sumu zrejme nemožno kvalifikovať ako škodu, nie je však možné nezohľadniť fakt, že som vyplatila za spoluvlastnícky podiel podstatne vyššiu sumu aj v dôsledku dlhého trvania tohto konania. Mnou požadovaná suma odškodného 100 000,- Sk (t. j. 20 000,- Sk za jeden rok priesťahov) je primeraným vyjadrením odškodnenia za dlhotrvajúce porušovanie základných práv jednak z hľadiska trvania samotného poruchového stavu, ako aj z hľadiska rozhodovacej praxe Ústavného súdu pri rozhodovaní o odškodnení za priesťahy, rovnako aj praxe Európskeho súdu pre ľudské práva pri priznávaní primeraného zadosťučinenia. Preto mnou požadované odškodnenie považujem za plne odôvodnené a primerané.“

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci 21. júna 2007 písomne vyjadril listom sp. zn. Spr. 763/207 predseda okresného súdu. Vo svojom vyjadrení uviedol, že konanie bolo zastavené z dôvodu späťvzatia žalobného návrhu; k príčinám priesťahov sa nevyjadril.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie (veci) namietaného porušenia práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a z pripojených písomností, z písomných vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu sp. zn. PN – 6 C 116/99 ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav predmetného konania:

- Sťažovateľka podala 14. mája 1999 žalobu okresnému súdu proti Š. S. (jej bývalému manželovi) o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva v tom čase príslušnému Okresnému súdu Piešťany, ktorý vec zaevidoval pod sp. zn. 6 C 116/99. K žalobnému návrhu bol pripojený rozsudok o rozvoде manželstva účastníkov, uznesenie okresného súdu o zastavení konania vo veci zrušenia a vyporiadania BSM (pozn. ústavného súdu – tento návrh bol odporcom daný oneskorene) a list vlastníctva k nehnuteľnostiam. V súčasnosti je vec vedená Okresným súdom Trnava pod sp. zn. PN 6 C 116/99. (Po zrušení Okresného súdu v Piešťanoch, vec bola postúpená miestne príslušnému Okresnému súdu v Trnave).

- Okresný súd 29. mája 1999 vyzval navrhovateľku na predloženie kópie žalobného návrhu a aby uviedla hodnotu sporných nehnuteľností za účelom vyrubenia súdneho poplatku. Sťažovateľka na výzvu predložila 25. júna 1999 okresnému súdu znalecký posudok z 21. júna 1999, ktorým bola stanovená hodnota sporných nehnuteľností a kópiu žalobného návrhu. Okresný súd 6. augusta 1999 vyzval navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za podaný žalobný návrh, ktorý sťažovateľka zaplatila v kolkových známkach 18. augusta 1999.

- Okresný súd 20. augusta 1999 vyzval odporcu, aby sa vyjadril k žalobnému návrhu. Okresný súd 22. októbra 1999 a 16. novembra 1999 opakovane doručenie výzvy na vyjadrenie k žalobnému návrhu odporcovi prostredníctvom Obvodného oddelenia Policajného zboru v P. Okresný súd 16. novembra 1999 požiadal Register obyvateľov Slovenskej republiky B. o potvrdenie o trvalom pobyte. Obvodné oddelenie Policajného zboru Slovenskej republiky C. vrátilo okresnému súdu nedoručenú zásielku

- Od 1. januára 2000 rozhodnutím predsedu okresného súdu bola vec pridelená na prerokovanie a rozhodnutie inému zákonnému sudcovi.

- Okresný súd 22. februára 2000 opakovane doručenie výzvy na vyjadrenie k žalobnému návrhu odporcovi prostredníctvom Obvodného oddelenia Policajného zboru G. a Mesta G. Obvodné oddelenie Policajného zboru G. podaním z 21. marca 2000 oznámilo okresnému súdu, že miesto pobytu odporcu mu nie je známe. Mestský úrad v G. podaním z 27. marca 2000 oznámil okresnému súdu, že odporca sa v mieste bydliska nezdržiava a miesto jeho pobytu mu nie je známe.

- Okresný súd 13. apríla 2000 uznesením č. k. 6 C 116/99-39 ustanovil odporcovi opatrovníka pre toto konanie a 17. mája 2000 sudca dal pokyn kancelárii na nariadenie súdneho pojednávania na 12. jún 2000.

- Dňa 12. júna 2000 uskutočnilo sa súdne pojednávanie za účasti navrhovateľky, ktorú okresný súd aj vypočul. Pojednávanie súdu bolo odročené na neurčito za účelom vypracovania znaleckého posudku.

- Okresný súd 4. januára 2001 požiadal Okresný úrad – matrika G. a 19. januára 2001 Matričný úrad H. o zaslanie rodného listu odporcu. Dňa 1. februára 2001 bol okresnému súdu od Matričného úradu H. zaslaný rodný list odporcu. Okresný súd 2. februára 2001 požiadal J. S. bytom H., o oznámenie adresy pobytu odporcu. Okresný súd dostal 28. marca 2001 adresu pobytu odporcu. Dňa 29. marca 2001 vyzval okresný súd opakovane odporcu prostredníctvom Obvodného oddelenia Policajného zboru v P., aby sa vyjadril k žalobnému návrhu. Obvodné oddelenie Policajného zboru v P. zaslalo okresnému súdu 23. apríla 2001 oznámenie o doručení zásielky s potvrdením odporcu o jej prevzatí.

- Dňa 27. septembra 2006 bol okresným súdom vyhotovený úradný záznam o nahliadnutí sťažovateľky do súdneho spisu. Sťažovateľka 3. októbra 2006 oznámila okresnému súdu adresu pobytu odporcu.

- Dňa 13. októbra 2006 sudca dal pokyn kancelárii na určenie súdneho pojednávania s termínom 15. november 2006. Okresný súd 11. októbra 2006 vydal uznesenie, ktorým uložil odporcovi, aby sa k veci vyjadril.

- Sťažovateľka 14. novembra 2006 doručila okresnému súdu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní 15. novembra 2006 z rodinných dôvodov (starostlivosť o matku). Súdne pojednávanie 15. novembra 2006 sa neuskutočnilo, pretože sa nedostavila navrhovateľka a odporca. Pojednávanie bolo odročené na 13. december 2006.

- Okresnému súdu bolo 11. decembra 2006 zaslané oznámenie Obvodného oddelenia Policajného zboru P. oznámenie o doručení zásielky odporcovi s potvrdením o jej prevzatí. Súdne pojednávanie 13. decembra 2006 sa uskutočnilo v neprítomnosti odporcu. Navrhovateľka uviedla, že na podiel odporcu bola uskutočnená dražba. Pojednávanie bolo odročené na neurčito.

- Okresný súd 13. decembra 2006 požiadal súdneho exekútora JUDr. J. B. so sídlom v K., aby oznámil, či navrhovateľka využila predkupné právo. Súdny exekútor JUDr. J. B. 9. januára 2007 oznámil okresnému súdu, že navrhovateľka odkúpila 13. decembra 2006 na dražbe spoluvlastnícky podiel odporcu. Dňa 1. februára 2007 dal sudca pokyn kancelárii predvolať navrhovateľku na informatívny výsluch s termínom 28. február 2007 a vyžiadať list vlastníctva z katastra nehnuteľností.

- Okresný súd dostal 27. februára 2007 od Správy katastra v P. list vlastníctva č. 232 kat. územia V., v ktorom je vyznačené vlastníctvo v celosti v prospech navrhovateľky aj kúpa 1/2 spoluvlastníckeho podielu odporcu na dražbe. Okresný súd 28. februára 2007 spísal zápisnicu o informatívnom výsluchu navrhovateľky, v ktorom je uvedené, že spoluvlastnícky podiel, ktorého sa navrhovateľka domáhala v tomto konaní nadobudla dražbou 13. decembra 2006, preto žalobný návrh berie späť.

- Okresný súd vydal 18. apríla 2007 uznesenie sp. zn. PN 6 C /116/1999-82, ktorým konanie vo veci v dôsledku späťvzatia návrhu sťažovateľkou zastavil. Predmetné uznesenie bolo sťažovateľke doručené 25. apríla 2007.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci

v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

1. Judikatúra EŠLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníkov a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1.1 Ústavný súd konštatuje, že predmetom posúdenia je občianskoprávne konanie (rozhodovanie o návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva), ktoré sa začalo 14. mája 1999 a ktoré konanie v dôsledku späťvzatia návrhu sťažovateľkou bolo uznesením okresného súdu z 18. apríla 2007 zastavené. Uznesenie o zastavení konania bolo sťažovateľke doručené 25. apríla 2007.

1.2 Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je rozhodovanie o návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, teda po právnej stránke ide o štandardnú občianskoprávnu vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že doterajší priebeh konania sčasti ovplyvnila skutočnosť, že v čase podania žaloby nebol ustálený pobyt odporcu, čo si vyžiadalo zvýšené úsilie okresného súdu (i keď nie vždy sústredené a efektívne) pri doručovaní súdnych písomností odporcovi a pri jeho predvolávaní na pojednávanie. Preto ústavný súd pri posudzovaní celkových prietahov v konaní a pri rozhodovaní o priznaní finančného zadost'učinenia (pozn. ústavného súdu – okrem ďalších dôvodov) zohľadnil uvedenú skutočnosť v prospech okresného súdu.

1.3 V správaní sťažovateľky nezistil ústavný súd skutočnosti, ktoré opodstatňujú konštatovanie o ich vplyve na vznik zbytočných prietáhov v posudzovanom konaní. Sťažovateľka však mohla byť okresnému súdu nápomocnejšia pri zistení skutočného pobytu odporcu (tento bol v minulosti jej manželom).

1.4 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej občianskoprávnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a k nej pripojených dokumentov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatoval zbytočné prietahy v období od 12. júna 2000 (uskutočnilo sa súdne pojednávanie) do 4. januára 2001 (žiadosť o zaslanie rodného listu odporcu) v trvaní 6 mesiacov a 23 dní. Prietahy v konaní nasledovali od 23. apríla 2001 (Obvodné oddelenie Policajného zboru v P. oznámilo doručenie zásielky odporcovi s potvrdením o prevzatí zásielky) do 13. októbra 2006 (sudca dáva pokyn kancelárii na nariadenie súdneho pojednávania) v trvaní 5 rokov, 5 mesiacov a 20 dní.

Celková doba prietáhov v konaní činila 6 rokov a 13 dní.

2. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

3. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk z dôvodov uvedených v I. časti odôvodnenia nálezu. Sťažovateľka dôvodila priznanie finančného zadosťučinenia aj tým, že *„ak by súd rozhodol o mojom návrhu v primeranej lehote, vôbec nemusela nastať situácia, keď sa v exekúcii speňažuje spoluvlastnícky podiel*

v nehnuteľnostiach, ktoré sú predmetom súdneho konania. Ak by sa zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva uskutočnilo napr. v r. 2001, mohla som spoluvlastnícky podiel nadobudnúť za cenu 102 170,- Sk (hodnota podľa znaleckého posudku v zmysle dražobnej vyhlášky), zatiaľ čo v súčasnosti som v dražbe exekútorovi vyplatila sumu 230 000,- Sk, t. j. o viac ako 100 000,- Sk vyššiu sumu (...) aj v dôsledku dlhého trvania tohto konania“. Takéto odôvodnenie nemateriálnej ujmy považuje ústavný súd za absolútne irelevantné, pretože pri posudzovaní dôvodnosti a výšky finančného zadosťučinenia sa prípadná majetková ujma sťažovateľky nezohľadňuje.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že jeho fakultatívna právomoc priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v žiadnom rozsahu a nijakým spôsobom nemodifikuje ani nerozširuje účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje v konaní o namietanom porušení práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov. V súvislosti s uvedeným považuje ústavný súd za dôležité zdôrazniť aj to, že jeho právomoc priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy sťažovateľke, ktorej sťažnosti vyhovie v merite vecí, nie je samostatným nárokom sťažovateľky na akési odškodnenie za prípadné prietahy v konaní príslušného štátneho orgánu, ale má len akcesorickú povahu. Satisfakčný potenciál rozhodnutia ústavného súdu teda nie je autonómnym prvkom ním poskytovanej ochrany, ani akýmsi paralelným dôvodom pre domáhanie sa tejto ochrany. Takýmto dôvodom je len a výlučne potreba chrániť konkrétne základné právo sťažovateľky a prostredníctvom tohto práva aj princíp právnej istoty (I. ÚS 235/03).

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vzhľadom na „stav právnej neistoty“, na ktorý sťažovateľka v sťažnosti taktiež poukazovala.

Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. PN – 6 C 116/99, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, najmä doterajšiu dĺžku konania, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci bolo v dôsledku späťvzatia návrhu sťažovateľkou po podaní ústavnej sťažnosti zastavené a predtým nehnuteľnosť tvoriacu predmet súdneho sporu 13. decembra 2006 sťažovateľka nadobudla v rámci dražby, ústavný súd považoval priznanie sumy 30 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

4. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Úspešnej sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie sťažnosti 1. februára 2007 a stanovisko sťažovateľky k vyjadreniu odporcu zo 16. augusta 2007.

Odmena za jeden úkon právnych služieb (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, je 1/6 z výpočtového základu 17 822 Sk) čo činí 2 970 Sk, k čomu mu prináleží režijný paušál 178 Sk. Takto stanovená tarifná odmena spolu s režijným paušálom 178 Sk predstavuje sumu 3 148 Sk. Odmena advokátovi za poskytnuté služby v konaní pred ústavným súdom (za tri úkony právnych služieb) predstavuje spolu sumu 9 444 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

5. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2007